

Sygn. akt III CSK 425/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa D. [...] Spółki Akcyjnej w K.
przeciwko A. C. i K. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych kwoty po
1800 zł (tysiąc osiemset zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] - w sprawie o zapłatę - zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 czerwca 2013 r.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powódka wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność, gdyż jej zdaniem Sąd drugiej instancji w prowadził postępowanie dowodowe z urzędu, a tym samym naruszył zasadę kontradiktoryjności procesu cywilnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącej, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić stosowne argumenty. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżąca wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Skarga nie spełnia tych przesłanek, a więc nie można mówić o jej oczywistości.

Artykuł 232 k.p.c. daje sędziemu dyskrecjonalne uprawnienie do dopuszczenia dowodów niewskazanych przez stronę. Powinien wprowadzić korzystać z tego uprawnienia w sposób umiarkowany, jednak nie można mu retrospektywnie zarzucać, że jakieś dowody *ex officio* dopuścił, zwłaszcza gdy przyczynia się to do ustalenia prawdy materialnej. Gospodarczy charakter sprawy nie ma tu znaczenia, gdyż z chwilą likwidacji postępowania gospodarczego nie

działa także zasada prekluzji dowodowej w sposób określony w uchylonych przepisach (art. 479¹² k.p.c.).

Oczywiście, nie mogą być kwestionowane ustalenia Sądu, a do tego sprowadza się zarzut naruszenia art. 278 k.p.c.; kognicja Sądu Najwyższego jest w tym zakresie wyłączona (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.